

LUCY POWRIEOVÁ

KLUB

KNIHOMOLSKÝCH SRDCÍ

Najdi svoje lidi

COO
BOO

Klub knihomolských srdcí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Powrie
Klub knihomolských srdcí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LUCY POWRIEOVÁ

**KLUB
KNIHOMOLSKÝCH
SRDCÍ**

**COO
BOO**

Mámě a tátovi, protože mi dali život. (Doslova.)

A na památku prarodičů z matčiny strany,
milované babičky a dědy.

Kéž byste tu mohli být, abyste to viděli!

Přála bych si to z celého srdce.

*Kdo by nebyl šťastný, když má svobodu,
knihy, květiny a Měsíc?*

Oscar Wilde

První kapitola

Když si Tabitha Brownová přečetla v mobilu popisek na Instagramu, srdce se jí rozbušilo jako na poplach. *Báječná noc s nejlepšími kamarádkami!*

Myslela, že se na to nebude dívat, ale nemohla si pomoct. Zkoumala každičkový milimetr té fotky: Jess a její dlouhé blondáté kudrnaté vlasy, paže, kterými objímá druhé dvě holky, rozzářené úsměvy všech tří. Nejlepší kamarádky? Vypadají tak.

Vážně by ses neměla koukat, pomyslela si Tabby. Nemáš pro to absolutně žádný důvod.

Ale stejně na tu fotku civěla.

Povalovala se na trávniku v babiččině zahradě, vedle sebe měla rozevřenou knížku, *Solitaire* od Alice Osemanové, a na nose dioptrické sluneční brýle.

Babička sice neměla velkou zahradu, ale dokázala ji perfektně uspořádat a využít celý prostor. Terasu zdobily kytky v květináčích, po zdi se pnul plamének, v záhonu pod ním se právě začínaly rozvíjet jičiny s krásně růžovými květy. Tabby měla ale nejraději chrpy, tmavomodré až dočerna a přitom

zářivé. I maličká skupinka květů ji vždycky upoutala. Před pár lety jí babička poslala pár sazenic, a tak si je doma v Cheltenhamu pěstovala taky. Připomínaly jí tam babičku a teď, když odjela sem, byly připomínkou domova, tolik kilometrů vzdáleného. Uvědomila si, že za chvíli bude mít nový domov tady.

Zhluboka se nadechla. *Dřív to tvoje nejlepší kamarádky nebyly*, napsala do komentáře a hned to zase smazala.

„Tabby?“ ozval se z domu babiččin hlas. „Půjdeš se najíst?“

„Hned jsem tam!“ křikla, strčila si mobil do kapsy a popadla knížku.

Babička stála u linky v kuchyni a odkrajovala kůrky z krajíce chleba. *Odmítá uznat, že jsem už velká a chleba jím i s kůrkou.*

„Možná se pletu, ale snad bys nemusela pořád jenom viset na mobilu, když už jsi venku! Co jsi dělala, drahoušku?“

„Celkem nic,“ hlesla. Mobil ji páčil v kapse.

„No, nechci, abys na něm trávila moc času,“ objala ji kolem ramen. „V Candy Crush jsem došla hodně daleko a ty bys mě mohla předhonit! To bych nerada.“

Na kuchyňském stole se válela spousta starých televizních magazínů, nějaké noviny a prázdné krabičky od léků. Babička sice pořád slibovala, že to uklidí, ale stůl zůstával plný. Tabby si říkala, že to bude muset vzít do vlastních rukou. Někdy. Teď ale všechno jenom shrnula ke straně, aby udělala trochu místa, a posadila se.

„Co máš pro dnešek v plánu?“ chtěla vědět babička a přisedla si k ní.

„Nic moc.“ Poklepala na knížku. „Asi ji dočtu.“

A budu sledovat Jess na Instagramu.

„Mohla by sis jít zaběhat. Všimla jsem si, že boty na běhání máš s sebou. Nechceš se trochu provětrat?“

„Ne. Vystačím si se čtením. Na nic jinýho nemám chuť.“
Nechodím běhat. Už ne.

„Moc knížek sis ale nepřivezla. Předpokládala jsem, že si nacepíš do kufru aspoň půlku knihovny!“

„Co se tak vyptáváš, babi? Víc se mi jich do kufru nevešlo, a i tak mě táta přinutil, abych plno knížek dala pryč. Všechny by prý zabraly celý stěhovák.“

„No, tak to budeš asi muset jít do knihovny. Průkazku máš s sebou, ne?“

„Ale mně je takhle dobře! Vážně jsem v pohodě.“

Štvalo ji, že odsekla. Nechtěla být nerudná, ale ke spokojenosti by jí stačilo zůstat navždycky tady uvnitř jako v nějaké kukle, kde je jediným nepříjemným vyrušením písnička od *One Direction* z cédéčka, které jí každé ráno babička pouští na svém předpotopním přehrávači.

(„A víš, že se už dávno rozpadli, že jo?“ zeptala se jednou, na což jí babička našťavaně řekla, že to samozřejmě ví, a byla by jí vděčná, kdyby už před ní nikdy nemluvila o tom, že od nich „Wayne“ odešel, protože je jí to pořád ještě hrozně líto. Tabby se nenamáhala ji opravit.)

„Buď půjdeš zítra do knihovny, nebo se mnou na zumbu, tak si vyber!“ střelila po ní babička pronikavým pohledem.
„Ale pokud to bude zumba, musíš do toho vložit maximum.“

Když jsem tě viděla naposled, dost jsi to flákala. S Rose je nám dohromady sto padesát pět, mohly bychom tě vzít mezi sebe.“

„Tak dobře, půjdu do knihovny. Vy si s Rose užijte zumbu pro seniory.“

Babička vstala a vzala Tabby kolem ramen. „Kdyby ses rozhodla jinak, můžu ti půjčit legíny. Svítivě růžové, šly by ti krásně k pleti!“

Rozesmály se, Tabby ji rozpustile odstrčila a babička vykopla nohu jako při zumbě.

„Pozor na nové kyčle! Ať si je nevyhodíš!“

„Nedělej si starosti,“ opáčila babi. „Já vydržím všechno!“

Tabby ucítila, jak jí v kapse vibruje mobil.

Jess: Rozhodla ses rychle zmizet? Tak hodně štěstí

Jess: Odjet pryč sice můžeš, ale stejně neutečeš před tím,

že jsi absolutní nula

„Máš tajného ctitele?“ napadlo babičku.

„Ne,“ zavrtěla hlavou se smíchem. „To byla jenom nabídka super slevy na volání v létě.“

Zpotily se jí dlaně, a tak když dávala telefon na stůl, bylo to, jako by s ním práskla. „Co bys řekla na trochu čaje?“ *Stávám se mistrem v odvedení pozornosti.*

„Řekla bych, že mám nejlepší vnučku na světě.“

O tom nic nevím.

Druhá kapitola

Světlem panuje skálopevné přesvědčení, že v knihovně vždycky najde dobrou knihu každý vášnivý čtenář.

Knihovna byla v centru Dorchesteru, městečka, kde babička prožila celý život, a teď se sem stěhovala i Tabby. Doteď sem jezdila vždycky na Velikonoce, o letních prázdninách, na Vánoce a rodinné oslavy narozenin. Jenomže bydlet tady bude něco jiného. Došlo jí, že si bude muset víc všímat, co kde je.

Stejně jako v každém jiném městě tu měli různé dobročinné obchody, zbytečně moc kaváren, prodejny známých obchodních řetězců i značkového zboží, ale taky dobře zásobenou knihovnu a skvostné knihkupectví Woolf and Wilde. Když byla menší, babička ji tam jednou vzala a dovolila jí, aby si vybrala knížku, jakou chce.

Lev, čarodějnice a skříň! To byla její volba a táta jí z ní v autě četl celou cestu domů. Následující týden denně bušila do zadní stěny skříně a marně se snažila najít vlastní cestu do Narnie.

Zastavila se, posuvné dveře se před ní otevřely a byla v knihovně. Jak známé jí to tady připadalo! Cítila vůni starých i nových

knížek a rozhlížela se po zaplněných dlouhých regálech, jako by sem patřila odjakživa.

Vydala se do oddělení young adult a začala hledat knihy, které ještě nečetla. Měla na to svou metodu. Začít úplně nahore, projet očima celou polici zleva doprava a zase zpátky na začátek, potom se posunout o jednu níž. Člověk při tom musí klouzat očima po hřbetech, prohlížet jeden za druhým, vždycky znovu mrknout na předchozí, aby se přesvědčil, že nic nevynechal, a na konci to pro jistotu celé ještě jednou zkouknout.

Poté co si vybrala pár titulů, jako třeba *Polibek pro Annu* od Stephanie Perkinsové nebo *Jednoho léta v Itálii* od Keris Staintonové, se rozhodla, že nastal čas podívat se na klasiku. *Prosím, ať je tady, prosím, prosím*, modlila se a toužebně myslela na knížky, co zůstaly doma. Ano, byla tam! Pod P našla svoji milovanou autorku i nejoblíbenější knihu: Sylvia Plathová: *Pod skleněným zvonem*.

„K téhle knížce jsi přilepená skoro pořád. Nečteš ji i ve spánku? Jsem si jistá, že tě tak jednou nachytám,“ tvrdila máma vždycky, když ji nad Plathovou zastihla. A to bylo často.

Pro Tabby už nešlo jenom o knihu, byl to její životní příběh. Dýchala jejími slovy, žila větami. Plathová vyjadřovala přesně takové pocity, jaké měla i ona, i když jim mnohdy sama nerozuměla, uklidňovala ji a konejšila.

Snažila se knihu vytáhnout z regálu, ale ani se nepohnula. Jako by se v ní něco zapřícilo, takže byla objemnější a příliš natěsno mezi ostatními.

Ohlédla se přes rameno, jestli se nikdo nedívá, a přitlačila nos k polici. Strčila ruku mezi řadu knih a zadní stěnu regálu a podařilo se! Oběma rukama ji vykroutila ven.

Hleděla na obálku, která se lišila od té, kterou měla doma, a pomyslela si, že ani plastový obal knížku moc neuchránil. I když byla za léta půjčování hodně rozdrbaná, vůbec jí to nevadilo. *Hlavní je přece to uvnitř!*

Otevřela ji a objevila nějaký papír, složený na malý čtvereček a vsunutý mezi zažloutlé stránky. V kontrastu s nimi vypadal zářivě bílý. Rozložila ho, uhladila a četla:

ČTENÁŘSKÝ KROUŽEK PŘIPOJ SE K NÁM!

Říká ti něco Jane Austenová a sestry Brontëovy?

Víš, jak přežít *Hladové hry*?

Nejradši ze všeho čteš a probíráš nebo

doporučuješ přečtené příběhy?

Právě tebe potřebujeme!

Je nám 15 až 17 a bavít se o knihách je naší vášní.

Jenomže:

naše intelektuální diskuse se točí dokola

a pomalu nás začíná otravovat,

že omíláme pořád stejná témata. Potřebujeme novou krev (samozřejmě ne tak jako Drákula!),

aby ulehčila našim srdcím plným knih

a rozezpívala je.

Přijď a pomoz nám ukázat světu,

jak jsou knížky báječné!

(Literární snoby, odpůrce literatury

ani žádné DOSPĚLÉ nebereme)

(Čokoláda zajištěna)

První schůzka: sobota 20. července ve 14.30 v parku

Dotazy pište na Instagram Olivii @oliviecte

Zastrčila letáček zpátky do knihy a zaklapla ji. Třeba je to znamení... Bude o tom přemýšlet.

„Vsadím se, že budeš mít všechny tyhle knížky do zítřejšího večera přečtené,“ prohlásila babička, když si sedly k večeři. „No ale je to asi lepší, než abys bez přestání sledovala ten... *Stronger* něco.“

Už nejmíň milionkrát... „*Stranger Things*, babi. Ten seriál se jmenuje *Stranger Things* a nesleduju ho pořád. Zato ty si na to pořád stěžuješ.“

Ve skutečnosti babičku milovala. Že se absolutně nevyznala v ničem, co se událo později než v šedesátkách minulého století, klidně snášela, protože to vyvažovala bábinčina každodenní objetí. A taky teplá domácí jídla. A její mikiny vonící levandulí.

Až se sem přestěhují úplně, bude ji moct navštěvovat, kdykoli se jí zachce! Už jenom ta myšlenka v ní vyvolávala pocit tak velikého štěstí, jaké už hodně dlouho nezažila.

Máma si nějakou dobu hledala novou práci. Když se naskytlá příležitost v nemocnici ve městečku, kde vyrůstala, nebylo nad čím váhat. Babi už nebyla nejmladší a všichni s ní chtěli trávit co nejvíc času. A mámě se mohl splnit sen! Vždycky se sem toužila vrátit.

A tak rodiče vypravili Tabby dřív a nechali ji u babičky, než zvládnou všechno zabalit a vyklidit dům. Vůbec jí to nevadilo, klidně by u ní zůstala nekonečně dlouho.

Teď jí ale chtěla něco říct a pečlivě zvažovala, jak. Aby měla čas přemýšlet, naložila si už třetí porci zapečených brambor. Musí se chovat nenuceně, aby v ní hned nevyvolala příliš velké nadšení.

„Něco jsem dneska v knihovně našla.“

„Že by nějakou knihu?“

„Ha, ha. Takový plakátek. Vlastně je to pozvánka do kroužku čtenářů.“

Od chvíle, kdy přišla z knihovny, nosila vypůjčený výtisk *Pod skleněným zvonem* u sebe. Teď z něj plakátek vytáhla a postrčila na druhou stranu stolu. Babička si ho zvedla blíž k obličejí, a když se doširoka usmála, kůže kolem očí se jí poskládala do vrásek.

„No to je báječné! Půjdeš tam, že jo? Kroužek mladých čtenářů! Fantastický nápad. Víš, bavila jsem se tuhle se Shirley, bydlí za rohem, říkala, že se jí moc líbilo *Padesát odstínů šedi* a že mi tu knížku půjčí. Chceš si ji potom přečíst? O nějaké takové se mluví v čtenářských klubech, nebo ne?“

Kde to žije? „Ne, babi, to už jsi nějak prošvihla. Klidně ji přenechám jiným.“

Dala by krk na to, že babička znovu prochází pubertou. Zrovna minulý týden na ni hrozně tlačila, aby si daly pomalý jogging kolem bloku, protože doufala, že narazí na pana Helstona, co bydlí naproti přes ulici. Úplně ji oslnilo, že si pěstuje vlastní zeleninu, což neustále podsouvala do hovoru, přestože třeba cukety absolutně nesnáší.

„Já tam nepůjdu. To není nic pro mě.“

Babičce se ruka s vidličkou zastavila v půli pohybu. „To není nic pro tebe? Tabby, vždyť ty jsi četla dřív, než jsi uměla mluvit! A čtenářský kroužek není nic pro tebe?“

„Když mně se prostě nechce nikam chodit.“

Babi se natáhla přes stůl a chytila ji za zápěstí. „Mně teda připadá, že tihle mladí jsou stejně posedlí knížkami jako ty. A všichni potřebujeme mít kolem sebe lidi, kteří mají v životě nadšení pro stejné věci jako my. Vezmi si třeba pana Helstona. Máš před sebou nadšence pro zeleninu. Na místních soutěžích si získal spoustu přátel. Co z toho plyne? Nikdy není pozdě najít svoje lidi.“

„Ještě si to rozmyslím,“ hlesla Tabby, hlavně aby zabránila hrozící přednášce o mrkvích pana Helstona. *Poslední, co potřebuju, je sblížit se s nějakými lidmi. To skončí vždycky katastrofou.*

Babi vypadala rozradostněně. „Nic nerozmýšlej,“ nařídila a poklepala prstem na letáček. „Nemůžu uvěřit, že ti to říkám,

ale vytáhni mobil a okamžitě pošli té holce zprávu. Znáš tě. Pořád bys to odkládala. A jestli to neuděláš, založím si vlastní účet na Instagramu a budeš litovat!“

Měla oči plné naděje. Nedalo se říct ne.

@CoDelaTabby Ahoj, jsi Olivie, která nechala v knihovně
vzkaz o čtenářském kroužku?

@oliviecte Ano, jsem to já! Ahoj! Máš zájem přidat se
k nám?! :D

@CoDelaTabby Jedině pokud máte ještě místo. Nerada
bych ho někomu zabrala, kdyby byla spousta zájemců

@CoDelaTabby A jinak se neboj, nejsem někdo, kdo
knížky nesnáší, ani žádný dospělák. 😊

@oliviecte Haha! Moc RÁDI se s tebou seznámíme.

@CoDelaTabby Mám teda přijít v sobotu?

@oliviecte ANO! Jsem tááááák nadšená. Sejdeme
se u velkého stromu na odlehlém konci parku.
Je to pro tebe KO?

@oliviecte Jé! Překlep! Samozřejmě jsem myslela OK!

@CoDelaTabby Haha, zní to dobře. Tak se tam uvidíme.

Třetí kapitola

V parku byla hlava na hlavě. Jistě, bylo sobotní odpoledne, ale tolik lidí Tabby přece jen nečekala. Musela se proplétat mezi ječícími dětmi a jejich rodiči polehávajícími na slunci a dávat pozor, aby na něco nebo na někoho nešlápla. To poslední, co potřebovala, byla čokoláda rozpatlaná na bílých converskách. Jaký první dojem by pak asi udělala?

Zhluboka se nadechla a čekala, až jí srdce přestane bít jako splašené. Dnešní horko zrovna nebylo na napjaté nervy nejlepší a navíc hrozilo, že pálicí červencové slunce jí téměř průsvitnou bledou pleť zbarví doruda. Jasně rajče!

Narůstalo v ní pokušení obrátit se a bez ohlednutí prchat až k babičce, kde by už bylo moc pozdě si to rozmyslet.

Nezvládnou to. Nedokážu se přidat ke skupině teenagerů, kde se navzájem všichni znají. Každý je nepochybně stokrát sebevědomější než já. Budu vypadat jako blázen!

Ale přece jen ji něco táhlo k dubu, který se na mírné vyvýšenině vypínal nad parkem jako na stráži. Obrovské kořeny splývaly dolů a připadaly jí jako mořské obludy s hlavami za-

nořenými do oceánu. Dojem umocňovaly plazící se stíny větvi ozářených sluncem. Deprimovalo ji vědomí, že na útěk už je teď pozdě, zvláště když si všimla dvou postav pod stromem. Mohla by jedna z nich být Olivie?

Prosím tě, snaž se chovat normálně. Víš přece, jak se komunikuje. A snaž se PROSÍM neříct nic, co vyzní blbě, žádné nejapné řeči nebo trapné poznámky.

„Ehm... ahoj.“ Tabby udělala krůček směrem ke dvojici tak, aby nepřistoupila moc blízko, kdyby nešlo o ty správné lidi. Nezvedli k ní oči. Propletla si prsty za zády a kousla se do rtu, aby si dodala odvalu znovu promluvit. „Jste čtenářský kroužek?“

Holka vyskočila, až se jí rovné černé vlasy rozlétly kolem ramen, do široka se usmála a ukázala zuby s rovnátky. Vypadala nadšeně, ale přitom z ní vyzařoval klid a vyrovnanost. Tedy něco, co Tabby rozhodně postrádala. *Jsem klubičko nervů. Úplně rozhozená.*

Holka k ní nejdřív napřáhla ruku, vzápětí ji stáhla a místo toho ji krátce objala. *Fíha.*

Tak vřelé přijetí ji sice trochu překvapilo, ale zároveň jí bylo velice příjemné, a dokonce jí dodalo trochu klidu. „Promiň, byli jsme hrozně zabraní do hovoru. Ty jsi určitě Tabby! Díky, že jsi přišla! Já jsem Olivie. Víš, ta, se kterou jsi mluvila. Teda psaly jsme si! Hovor to tak úplně nebyl, co?“

Zvedala hlas na konci každé věty. Tabby měla pocit, že přímo vidí, jak se ve vzduchu mezi nimi vznášejí vykřičníky a otazníky. A Olivie drmolila dál.

„Byla jsem štěstím bez sebe, když ses ozvala, vážně! Jsi někde odsud? Myslím, že jsme se ještě nikdy nepotkaly, to bych si pamatovala. Mám paměť na obličej a stačí mi, že někoho vidím třeba jenom jednou. Jsem si jistá, že tebe jsem ještě neviděla!“

Kluk, co tam byl s ní, si odkašlal. Ruce měl ležérně zastrčené do kapes a tvářil se pobaveně. *V tom účesu vypadá, jako by patřil do nějaké kapely, a tipovala bych alternativní muziku,* pomyslela si Tabby. Světlehnědé vlasy měl sčesané k jedné straně, těsně k hornímu okraji brýlí s obrubou z želoviny. Trošku mu klouzaly dolů po nose, když se pohnul, ale každopádně byly perfektní a hodily se k němu. Na rozdíl od jejích nudných obdélníkových obrouček, které sice už dávno chtěla vyměnit za něco lepšího, ale jaksi se k tomu nedostala.

„Já jsem Henry.“ Usmál se a udělaly se mu dolíčky ve tvářích. „Rád tě poznávám,“ dodal.

Páni! Normálně dlouhá věta, pomalu vyslovená. Už skoro zapomněla, jaké to je.

„Já tebe taky,“ řekla, ale okamžitě se v ní rozlil pocit, že je trapná, a už litovala, že sem vůbec chodila.

„Zatím čekáme na ostatní. Hned jak dorazí, můžeme začít,“ vysvětlovala Olivie. „Nemusíš se ale obávat, že bude nějaký přijímací ceremoniál nebo něco podobně seriózního. Ani tě nebudeme nutit, abys proběhla nahá parkem nebo vyvedla pořádnou lumpárnu, případně vypila tolik alkoholu, až ti bude špatně. Myslím ale, že bychom se měli trochu vzájemně

představit, hlavně protože my se už všichni známe. Jsi náš jediný nováček, pokud se teda dneska nikdo jiný neobjeví. Věřila bys tomu? Že by po čtenářském kroužku neprahly davy?“

„To je teda škoda,“ začala Tabby a cítila, jak slova předbíhají myšlenky. „Přihlásila jsem se, protože jsem doufala, že všichni budeme běhat nazí po parku a budeme přitom číst.“

Proč takhle plácám? Panebože, já rudnu!

„Má to jeden háček: neměli byste si kam dát záložku a Olivie se vždycky hrozně rozčiluje, když někdo udělá v knížce oslí uši,“ smál se Henry.

„To si piš, že mě to štve!“ souhlasila Olivie. „A tobě půjčit knížku je pro mě noční můra. Přísahám, že už nikdy!“

Kouknul se na Tabby a pokrčil rameny, jako by říkal: „Co naděleš?“ Vděčně se usmála. Přinejmenším nenastalo trapné ticho po její nejapné poznámce.

„A kolik vás vlastně je?“ zeptala se.

Představovala si, že se objeví dalších dvacet lidí, nahnou se kolem a div ji neumačkají. Možná je tu jediná nová, ale ti dva nevypadají na to, že by měli málo kamarádů.

„No, moje nejlepší kamarádka Cassie a pak Ed. Taky nejlepší kamarád, ale ne tolik nej kamarád jako Cassie. Takže... dva. Dva další. Ale každopádně jsme mezi kamarády! Jé, skloňuju ‚kamarád‘ ve všech pádech, co?“

Uf. Možná by bylo dvacet lidí lepší než čtyři nejlepší kamarádi.

„Užijeme si hodně zábavy, Tabby! Už jsem toho spoustu naplánovala. Napovídáme toho o knížkách tolik, že budeš mít uši

jako trychtýře. Mimochodem, četla jsi něco od Jane Austenové? Já ji miluju! Je pro mě nejlepší. Prosím tě, řekni, že ji máš stejně ráda jako já, a budu ten nejšťastnější člověk na světě!“

„Livs...“

„Ano, Henry?“

Ztišil hlas a dramatickým šepem pronesl: „Asi Tabby trochu děsíš!“

„Ale ne, v pohodě,“ namítla Tabby. „Já jen nikdy nebyla pohromadě s lidmi, co mají knihy stejně rádi jako já. Je toho na mě nějak moc a hlava mi všechno nebere.“

„Zvykneš si na nás, slibuju,“ tvrdila Olivie. „Teda... ani já sama si nejsem jistá, jestli jsem si na nás už zvykla!“

Teď se ke mně chováš hezky, stejně jako předtím Jess, ale za čas mě budeš mít po krk a všechno se změní. Takhle to nezůstane napořád!

„A jak ses o nás vlastně dověděla?“ zeptal se Henry. Měl hluboký hlas, ale na rozdíl od Olivie mluvil docela potichu. Tabby se musela naklonit blíž, aby mu rozuměla.

„Je to docela srandovná, ale zapomněla jsem si doma svoji oblíbenou knížku, tak jsem si ji šla vypůjčit do knihovny. Když jsem ji tam našla, byl v ní zastrčený letáček.“

„Olivie se dost dlouho mořila, než to dala dohromady. Cassie ale byla stejně přesvědčená, že to nikoho nebude zajímat. Ta bude určitě koukat, až tě tu najde. Štěstí, co?“

„Vypadá to tak.“ Vsadím se, že se ukáže, že to byla spíš směla.

Henry chtěl něco říct, ale utnul ho pronikavý výkřik. Olivie se s radostným ječením rozběhla z kopečka a vrhla se do náruče holce s dokonalým mikádem. Byla vysoká, měla tmavé vlasy i pleť, pusu namalovanou červenou rtěnkou a neuvěřitelnou spoustu prstýnků na obou rukách. Na sobě měla oblečenou džínovou bundu a na ní samé kovové placky i množství všelijakých nášivek. A ty boty! Vysoké černé martensky s červenými růžemi po stranách jí mohla Tabby jenom závidět.

Děsivě cool. Přejela si pohledem příliš rozervané džíny s umělou patinou a květovaný top, z něhož se dopoledne snažila vydrbat skvrnu, a litovala, že výběru oblečení nevěnovala trochu víc úsilí.

Sledovala, jak Cassie vytáhla z kapsy čokoládu a dala ji Olivii, která se nad ní nadšeně rozzářila.

Když rozdávají čokolády, jsou to určitě lidi s dobrým srdcem. No ne?

„Olivii nesmíš brát příliš vážně,“ radil Henry. „Zabývala se myšlenkou na čtenářský kroužek celé měsíce. Je to její miminko, a tak očekává mega nadšení.“

„Ha. Díky za upozornění.“ *Chjo, proč mě nenapadá nic, co bych teď mohla říct?!*

K Olivii s Cassie se přidal zadýchaný kluk s blond kudrnami, nahoře stříženými nakrátko a po stranách téměř vyholenými. Na rtech mu hrál úsměv a veselý výraz umocňovaly pihy na tvářích a na nose. Jako by malíř odštíkl štětec s tmavou barvou na bílé plátno. Tabby se v duchu zaradovala, že

alespoň on nevypadá, jako by měl právě získat první cenu od módní policie. Zářivě oranžová košile měla spíš praktický význam... kdyby se náhodou ztratil a potřeboval, aby ho hned našli.

„Máš něco k jídlu?“ uhodil na Olivii. „Musel jsem se kvůli téhle akci vyhrabat z postele. Neměl jsem čas se ani nasnídat. Mohlas mi taky přinést čokoládu, Cassie.“

„Ede,“ oslovil ho Henry. „Určitě víš, že je tři čtvrtě na tři, že jo?“

„Jasně.“

Náhle se zarazil, protože zaznamenal Tabby, přivřel víčka a mžoural na ni proti slunci. Aniž by si uvědomila, co dělá, ustoupila o krok dozadu, div neporazila Henryho. Ten se taktně tvářil, jako by si ničeho nevšiml.

„Mám tu balíček cookies,“ pokrčila rameny a hned je začala lovit v batohu. Koupila je předtím kvůli babičce. Věděla, že právě na tyhle s kousky čokolády je zatížená a určitě by si jich ráda pár dala. Teď je tu ale šance vyvolat dobrý první dojem, a tak asi domů nepřinese nic. Však se to babi nemusí vůbec dovědět. Natáhla před sebe ruku s balíčkem a plaše se usmála.

„Mám rád tuto královnu, která přináší čarokrásné koláčky,“ zarecitoval Ed a vzal si od ní balíček.

Tabby překvapeně zamrkala. *Jakou reakci na tohle asi čeká?*

„Obdivuje Shakespeara,“ informoval ji Henry. „Další věc, co bys měla asi ignorovat.“

„A je tu něco, co bych teda ignorovat neměla?“

„Já:“ zakřenil se. „No ale vážněji, musím přiznat, že je to tak, jak říkala Olivie: časem si na nás zvykneš. Známe se už hrozně dlouho, a tím pádem si připadáme normální. Ale všem ostatním nejspíš ne.“

„A jak jste se dali dohromady?“ Taková zvláště nesourodá parta lidí! Všichni byli praštění, každý nějak jinak, ale přitom jako by k sobě svým způsobem i patřili.

„Chodili jsme spolu na základku a o jedněch Vánocích nás obsadili do školního představení Shakespeara. Museli pak pře-
dělat bezpečnostní pokyny, aby předešli případnému bezhlavému úprku. Při jedné zkoušce jsme zrovna byli na jevišti my čtyři, když Ed o něco zavadil, celá scéna se sesypala a my zůstali uvěznění pod kulisami. Okamžitě se z nás stali kamarádi. Pokud se dobře pamatuju, Ed byl tenkrát dost naštvaný kvůli rozervaným bílým punčochám. Chápeš teď, o čem mluvím, když říkám normální?“

Proč jen jsem přistoupila na to, že sem půjdu?

„Přišla naše chvíle!“ zvolala Olivie. „Už jsme tu všichni, tak se do toho dáme. Pojdte si sednout!“

Vzala Cassie i Eda za paži a stáhla je dolů, takže seděli v polokroužku na zemi. Ed se přitom nenechal vyrušit ze soustředěného rozbalování sušenek.

„Tak, všichni,“ oslovila je Olivie, „tohle je Tabby. Tabby, tohle jsou všichni!“

„Ahoj,“ hlesla Tabby. „Ráda vás poznávám.“

„To je nejlepší den mého života,“ prohlásil Ed. „Právě když jsem začínal mít po krk těchhle ztracených existencí, objeví se nová osoba, a navíc přináší sušenky. Já jsem Ed.“

Na úsměvu, který mu nezmizel z tváře za celou dobu od chvíle, kdy přišel, bylo něco nakažlivého. Tabby se na něj musela taky usmát. Nechal kolovat balíček sušenek a zbytek jí podal.

„Takže, co tady děláš?“ zatřepala Olivie hlavou, aby si odhodila vlasy dozadu. „Není to trochu zvláštní přijít úplně sama do nějaké neznámé skupiny lidí? Víš, strašně by mě mrzelo, kdybys měla mít pocit, že tu nejsi vítaná ...“

Tabby zamrzl úsměv na rtech. *Tolik k tomu „mám radost, že jsi přišla...“* „Ráda čtu.“

Co k tomu dodat? Zdálo se jí, že pro Cassie s jedním zdviženým obočím to není dostatečný důvod.

Olivie dojedla sušenku a odkašlala si. „No. Tlachání už bylo dost... Dáme se do práce,“ tleskla a nechala dlaně spojené před sebou. „Založit čtenářský kroužek bylo mým snem vlastně od chvíle, kdy jsem zjistila, že něco takového existuje, takže moc díky za to, že jste tady. Jsem malilinko rozrušená, jak asi vidíte.“ Henry se potichu zasmál. „Budeme jako Tři mušketýři, ale pětice, s knihami místo kordů! Já jsem tak, tak šťastná, že jste všichni byli pro.“

„Jo? Že o tom nic nevím,“ zamumlala Cassie. Olivie ji zprážíla pohledem a pokračovala.

„Začneme tím, že se všichni představíme? Zkusíš to, Tabby? Všichni nepochybně umíráme touhou dovědět se o tobě víc.“

Sevřel se jí žaludek. Netušila, co říct, čím začít. Pitomá situace. *Už nikdy víc*, slíbila si. *Tohle musím nějak přežít a po zbytek léta se budu schovávat, abych je víckrát nepotkala. To je přece jednoduchý.*

No, nebylo. Jak se má asi představit? Připadala si trapně jako vždycky na začátku školního roku, když je učitelé vyzývali, aby o sobě řekli něco zajímavého, a nenapadlo ji nic jiného, než že její oblíbenou barvou je fuchsiová, nebo že ji jednou honil holub.

„Jmenuju se Tabby.“ *Jo, to už samozřejmě vědí, ty chytrolínko.* „Oblíbená knížka? Mm... *Pod skleněným zvonem* od Sylvie Plathové.“ Nervózní zachichotání. Co se tak křením? „Mám ráda i její poezii. I když teda není zrovna nejveselejší.“ Poslední dobou o nic veselého nestála.

„Píše tak sofistikovaně, páni, paráda!“ řekla uznale Olivie. „Jsi na víceletém gymplu, nebo ...?“

„Je mi patnáct, od září poslední rok školy, než půjdu dál.“

Takhle to stačí, Tabby, víc toho neříkej. Doopravdy je nezajímáš. Čím méně toho budou vědět, tím líp.

„Jsi stejně stará jako já a Olivie,“ usmál se na ni Henry. „Cassie s Edem jsou proti nám jako uhlí.“

„Jsme starší a mnohem moudřejší,“ zdůraznil s Ed a významně pokýval hlavou. „Mám toho v malíčku víc, než byste vydolovali v hlavě všichni dohromady,“ tvrdil a přitom kýval Cassie malíčkem před obličejem. Vrhla na něj znechucený pohled.

„To říkáš ty,“ zasmála se ironicky Olivie, „jenomže my víme, že ve skutečnosti máš akorát pochybný znalosti o kočkách, jídle a Shakespearovi.“

„No a co třeba kočky převlečené za Shakespeara, jak se cpou? Nebyl by to senzační kanál na YouTube?“

Cassie protočila oči. „Necháš mě konečně mluvit?“

„Musíš být tak protivná?“ zamumlal Ed na půl úst a dočkal se dalšího mrazivého pohledu. Co má ta holka za problém?

Nevšíkala si ho a obrátila se na Olivii. „Čtu teď tu knížku, co jsi mi půjčila, Livs. Můžeš mi říct, jak se jmenuje? Vypadlo mi to z hlavy.“ Olivie jí něco odpověděla, ale Tabby nerozuměla. „Mhm,“ přikývla Cassie. „*Fangirl* od Rainbow Rowellové. Zatím se mi to líbí. Fan-fiction jsou docela moje parkeťáky, i když nejradši čtu grafické romány. Ráda bych jednou napsala a ilustrovala vlastní knihu, jsem umělkyně.“

„Estrádní?“ rýpnul si Ed.

Znovu protočila oči. „Jak už jsem říkala víckrát, Edwarde, Noelle Stevensonová je asi moje nejoblíbenější autorka grafických románů. *Nimona* je prostě geniální dílo. Pochybuju ale, že by se někdo z vás taky zajímal o grafické romány, takže vlastně nevím, proč jsem tady. Nebo byste si to přečetli, když slyšíte moji chválu?“

„Jasně!“ skoro vykřikla Olivie. „To je přece hlavním smyslem našeho kroužku.“

„Bezva.“

Tabby cítila, jak je v ní malá dušička.

„Tak, teď se představím já. Jmenuju se Olivie,“ otočila se na Tabby, „a přestěhovala jsem se sem z Filipín, když mi bylo pět. Pamatuju se, jak hrozně se mi ze začátku stýskalo. Máma mi ale vždycky večer četla, dokud jsem se neuklidnila a neusnula, a od té doby jsou pro mě příběhy nejdůležitější v životě. Oba moji rodiče jsou novináři a vždycky se snažili, abychom se sestrou měly rády všechno, co se dá vytvořit slovy, stejně jako oni.“

„Pamatuju se,“ vmísil se Henry, „že jako jsi malá s sebou pořád nosila sešit, abys do něj mohla psát vlastní příběhy. Pak jsi je opisovala do knížeček, které jsi nám všem rozdávala.“

Olivie se zasmála. „Připadala jsem si jako *Anna ze zeleného domu!* Teď je ale mým snem stát se knižní redaktorkou a pomáhat ostatním, aby mohli vyprávět svoje příběhy.“

Tabby se ještě neseťkala s nikým, kdo by měl v patnácti tak jasnou představu o vlastní budoucnosti. Sama se neuměla rozhodnout ani o tom, co by chtěla dneska k večeři, natož aby věděla, jakou práci chce v životě dělat.

„A mojí nejoblíbenější spisovatelkou na celém světě je Jane Austenová,“ pokračovala Olivie. „Kdybych mohla nějakého člověka, který už zemřel, oživit, byla by to právě ona.“

„Brr, děsivý nápad,“ poznamenal Ed. „A pak že já jsem ujetej.“

Vyplázla na něj jazyk. „Je to naprosto normální. Chceš snad říct, že ty bys neoživil Shakespeara, kdyby tady ta šance byla?“

„Ne, protože by byl tak cool, že by mě zastínil.“

Tabby se slyšela, jak říká: „A co kdybyste oživilí Shakespeara a současně Jane Austenovou? Umíte si představit, jak by to vypadalo, kdyby psali ve stejné době? *Romeo a Julie* by zkřížili zbraně s *Pýchou a předsudkem*. To by byl boj na život a na smrt!“

Když se Ed s Olivíí smáli a souhlasili s ní, měla pocit, že ji přijali. A bylo to moc příjemné, jako by jí celičkou projelo hřejivé šumění.

„Přímá konfrontace. Jane by neměla žádnou šanci,“ prohlásil Ed.

„Hej!“ protestovala Olivie. „Ty víš, že to není pravda!“

„Dobře, dobře. Jsem na radě, abych se představil,“ spojil dlaně před sebou. „Jmenuju se Ed, už sedmnáct let obšťastňuju naši planetu a milují mě mnozí. Na svět jsem přišel v porodnici za horkého dne, jako je ten dnešní, a od té doby jsem...“

„Nepředvádíš se trochu moc?“ štouchl ho Henry do ramene. „Máme tu jednoho nováčka a najednou jsi středobodem veškerého dění,“ škádlil ho.

„Ale to jsem vždycky,“ vykulil Ed oči a naklonil se k Tabby. „Nevěř ničemu, co ti o mně řeknou. Je to jen bledá závist, protože sami nemají takový šarm a důvtip.“

„Jaký šarm a důvtip?“ popichovala ho Olivie. „Zatím jsem si nevšimla ani jednoho.“

Tabby mu poklepala na rameno. „Žárlivost,“ hlasitě zašep-tala a Ed okamžitě zvedl dlaň k plácnutí. *Kde se to ve mně bere?*

pomyslela si. *V životě jsem snad zatím neudělala ani jeden nemotorový pokus o vtíp.*

Dlouho to nevydrží. Určitě ne.

„Konečně!“ zvolal Ed. „Mám spojence!“

„Žádné spojence mít nebudeš, pokud nám neprokážeš laskavost a nezačneš mluvit k věci. Buď řekni, jaká je tvoje oblíbená kniha, nebo předej slovo někomu dalšímu,“ nutila ho Cassie, aby se do puntíku držel tématu. A nebylo v tom ani za mák legrace.

„Dobře, dobře... vy to už všichni víte, ale speciálně pro Tabby prohlašuju, že mojí nejoblíbenější knížkou je *Hra o trůny*. George R. R. Martin. Já vím, já vím. Je jasné, že Jon Sníh měl být v seriálu můj. Je s podivem, že mi tu roli nedali, když tak dobře vypadám. Říká se, že by můj zjev mohl rušit, nebo by ze vši té krásy praskly obrazovky.“

„Zbožný přání,“ huhlala podmračeně Cassie. Ostatní se hlasitě smáli.

Tabby byla ráda, že ji nechali mluvit hned na začátku. Teď mohla zůstat v pozadí, splynout s prostředím jako chameleon a tvářit se, že tam není. Nechala jen tak klouzat po povrchu hlas Henryho, který se ujal slova, a přestala vnímat zvuky v parku, výkřiky, smích, hluk spouštěných nebo zastavovaných motorů aut, do nichž lidi soukali děti, nebo je teprve přivázeli.

„... a není to beletrie, mojí nejoblíbenější knihou je sbírka poezie, *Dopisy k narozeninám* od Teda Hughese.“

„Vážně?“ Možná se v myšlenkách na chvíli vzdálila, ale teď byla rázem absolutně přítomná. Řekl opravdu to, co si myslela, že zaslechla?

„Ano?“

Celý rok až doteď strávila tím, že vyhledávala a četla všechno, co se nějak dotýkalo Plathové. A Ted Hughes byl Sylvii manžel! Měli bouřlivý vztah plný hádek, ale Tabby zatím nenarazila na nikoho, kdo by alespoň jednoho z nich znal, natož aby si něco z jejich díla přečetl.

A Dopisy k narozeninám, to byly básně o Sylvii Plathové! Je to příliš krásné, aby to mohla být pravda.

„Ještě jsem se nesetkala s nikým, kdo by znal *Dopisy k narozeninám*.“

„Já taky ne,“ culil se Henry. „To je prostě senzace! Moc šancí na to nebylo, co?“

„Hm, senzace,“ opakovala Cassie, ale zjevně na tom nic senzačního neviděla. Tabby už před pěti minutami koutkem oka zahlédla, že visí na telefonu. A vzápětí Cassie oznámila: „No nic, musím jít. Mám ve městě sraz s Yaz a Georgií. Musíme se domluvit o projektu, který máme mít do školy na začátku září.“

Olivie se zamračila. „Ale vždyť jsme sotva začali! To sis to musela dohodnout zrovna na dnešek? Potřebujeme si říct, kdy se sejdeme příště. A pobavit se o pravidelných termínech schůzek, kdo bude kdy hostitelem a...“

„Víš dobře, že jsem přišla jen kvůli tobě, Livs,“ přerušila ji Cassie. „Mám na práci důležitější věci. Nemám zájem se přá-

telit s novými lidmi, když jsem naprosto spokojená s kamarády, který mám, ani nestojím o ten ‚nejúžasnější život intelektuála‘ na světě.“

Řekla jsem něco špatně? Určitě. Neměla jsem sem jít. Mezi partou kamarádů dupu jako slon v porcelánu a už po půl hodině jim ničím vztahy.

„To je teda ohromný!“ komentoval Ed a úsměv mu zmizel z tváře. „Když se ti sem nechtělo, neměla jsi chodit.“

„Pro příště беру na vědomí, Edwarde.“ Dál už nic, jen si oprášila holé nohy a oddusala.

„Mám za ní jít?“ Olivie vypadala, že je v šoku, když sledovali Cassie, jak kráčí pryč.

„Nevšímej si jí, když chce být uražená,“ rozmlouval jí Henry. „Přece si nenecháš zkazit svůj den!“

Tabby se začal svírat hrudník a vši silou se snažila ten pocit potlačit. *Teď ne, tady ne. Prosím!*

Bolest na hrudi přicházela první, potom začalo být světlo příliš ostré, jediným zvukem bylo vlastní dýchání, které se zhoršovalo každou vteřinou. Jako by se topila, nebo jí někdo odřízl přívod kyslíku, svět kolem ní se hroutil.

Olivie vzdychla. „Doufám, že snad příští schůzka bude lepší. Nedáme si zmrzlinu? Slyšela jsem, že v Brain Freeze dneska zkoušejí novou příchuť.“

„No, já už vlastně musím domů,“ prohlásila Tabby, vstala a rychle poodešla kousek od ostatních. Chtěla se vzdát dřív, než ji úplně přemůže záchvat paniky. Ze sevřeného hrdla jí